

idet Skatten her saaledes sammensmeltes med Bærenes Priis, at det er vanskeligt at adskille, hvad der er Afgift, og hvad der er Priis. En Forøgelse af disse Afgifter paa enkelte Artikler vilde saaledes rettest træde istedetfor en Deel af Indkomstskattebeløbet. Jeg tænker navnlig paa — hvad jeg ogsaa tidligere har tilladt mig at udtale ved en anden Sags Behandling i denne Session — at der jo har været indvendt mod Brændeviinsafgiften, at en Forhøielse af denne Afgift vilde falde væsentligt paa den uformuende Deel af Befolkningen. Denne Indvending kunde jo nu netop ved en Supplementsskat som Indtægtsstat imødegaaes ved, at man begynde Skatteopkrævningen fra en høiere Indtægt end den, som er bestemt i det nuværende Lovforslag. Naar Brændeviinsafgiften forhøies med 2 Mk. pr. Ld. Karum, hvilket omtrent vil svare til 2 f. pr. Pot, saa vil Afgiften blive omtrent 7 f. pr. Pot. Da nu hvert Mandfolk over 20 Aars Alderen her i Landet forbruger omtrent 80 Potter Brændevin om Aaret, eller der — for at udtrykke mig mere populært — forbruges her i Landet 33 Millioner Potter om Aaret, saa vilde der ved denne lille Afgiftsforøgelse fremkomme en forøget Indtægt for Statskassen af ca. 600,000 Rd. om Aaret. Naar der ligeledes stete en Forhøielse af Tobakskolben, saa vilde der ved en Afgift, som jeg ikke tror vil virke meget mærkeligt, let kunne tilveiebringes 100 eller 200,000 Rd. Jeg tror, at det i mange Henseender vilde være af Interesse at forhøie Afgiften af disse Artikler, især naar man da kunde begynde Indtægtsstaten fra en høiere Indtægt end den, som nu er foreslaaet. Det er altsaa som en Supplementsskat til de indirecte Afgifter, og for at imødegaae de Grindringer, der have været fremsførte mod at forhøie Afgifter paa de nævnte Artikler, at jeg skulde kunne gaae ind paa en Indtægtsstat, naftet jeg vedblivende anseer denne Skat for at være en overmaade uheldig Skattemethode, der ikke kan bringes til en ligelig og retfærdig Udførelse her i Landet. Thi i de 20 Aar, i hvilke Forhandlingerne om en Indkomststat med mindre og større Mellemrum have været, er bestandig fremkommet det som For-

handlingernes Resultat, at Befolkningen ikke vil, at de Midler, som ere nødvendige Betingelser for, at Indkomststaten kunde blive retfærdig og ligelig, maae bruges. Der har jo allerede i 1850, da Lovforslaget om en Indkomststat forhandlede, været foreslaaet at anvende maaffee strænge, men vist nødvendige Midler for at fremdrage Indtægten. — Men i alle de Indkomstskattelove, vi hidtil have haft, ere disse Midler forkastede, saa at Indtægten kun har været udfunden ved et mere eller mindre vilkaarligt Skjøn. Der har været foreslaaet Midler, som efter mit Skjønnende og forudsat, at det virkelig var magtpaaliggende at finde Indtægterne, ingenlunde vilde kunne ansees for strænge, men som dog ere fundne saa strænge, at Befolkningen ikke har villet underkaste sig dem, og Følgen deraf har altsaa været, at enhver Indkomststat, som hidtil har været paalignet, for den største Deel af Befolkningens Vedkommende blot har hvilet paa et Skjøn, ved hvilket derhos sandelig andre Momenter end den virkelige Indtægt have været det Bestemmende med Hensyn til Skattens Størrelse. Man har da for at undgaae Anvendelsen af disse Midler ligeoverfor de enkelte Personer, i de senere Aar brugt det System at lægge Skatten paa større eller mindre Samfundskredse, deels Communer, deels større Kredse, og saa overlade til disse selv at fordele denne Skat efter de sædvanlige Regler, hvorefter den communale Skat paalignes. Dette System begynder man nu saa smaat at vænne sig til og finde brugbart. Ganske vist er der fremkommet Uligheder og maaffee Ubilligheder under Anvendelsen af dette System; men jeg tror dog, at denne Ubillighed mere har fremstillet sig for den theoretiske Betragtning af Sagen, end at den just er saa stor i Virkeligheden. Der har jo ganske vist efter de statistiske Dplysninger, vi have erholdt om Resultatet af disse forskjellige Paaligninger efter det saakaldte Contingentsystem, vist sig, at der er enkelte Communer, i hvilke Skatten er svaret med 8 pCt. af Indtægten, medens der er andre Communer, hvor der kun er svaret 1 pCt. ja endog $\frac{3}{4}$ pCt. af Indtægten (Finansministeren: ja endog $\frac{1}{2}$ pCt.), ja $\frac{1}{2}$ pCt.; men deraf